

Berätta allt

Berätta allt

CALLUM BLOODWORTH

BONNIER
CARLSEN

AV CALLUM BLOODWORTH:

Berätta tre saker, 2022

Supernova, 2023

BERÄTTA ALLT

Copyright © Callum Bloodworth 2025

Omslagsformgivning: Emma Graves / Studio E

Fotografier: iStock/Shutterstock

Författarfoto: Stefan Tell

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2025

Box 315, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7979-892-5

Tryck: ScandBook EU, 2025

Tryckning 1

*Till Liv och Dag.
Förlåt för att ni inte fick er stund
under körsbärsblommorna <3*

En människas hjärta slår ungefär sjuttio slag i minuten och väger typ trehundra gram, det vill säga som en stor påse chips.

Ändå är det hjärtat som ska tåla alla livets prövningar, dag ut och dag in. Det är klart att det är dömt att misslyckas då och då.

Mitt hjärta har till exempel misslyckats med att komma över att min bästa vän gick och dog för lite mer än två år sedan. Jag har verkligen försökt med allt: Stödgrupp för sorgtyngda tonåringar, check. Festa tills minnen suddas ut, check. Nattlånga samtal med Elle och Liv, check.

Trots det sitter jag på en kyrkogård med ett hundratons-hjärta som vägrar släppa taget om honom. Dag in, Dag aldrig ut.

Läser orden på hans gravsten om och om igen: Här vilar Dag Marcus Romander. Evtigt älskad – aldrig glömd.

Men saken är inte den att jag riskerar att glömma honom, saken är den att jag aldrig kan glömma honom. Och ibland önskar jag att jag kunde det. Om än bara för en dag.

1

Jag vill börja med att klargöra en sak, en viktig sak. Jag, Matteo Kvarnberg, är ingen idiot.

Jag inser till exempel att jag inte kan ha svar på livets alla viktiga frågor, hur ofta gymnasielärarna än påstod att vi var ”redo för framtiden”.

Jag kan inte förväntas ha hittat min sanna kärlek eller det perfekta jobbet. Inte heller kan jag klandras för att jag, istället för att satsa helhjärtat på framtiden, har druckit omänskliga mängder iskaffe och lyssnat igenom One Directions låtkatalog minst åttiotusen gånger.

Jag förstår också att jag, nitton år gammal, inte borde ha behövt genomlida något av följande:

x. Att ett globalt virus tvingade mig att tillbringa mina formativa år instängd i ett normativt hem.

x. Att en av mina få nära vänner dog till följd av cancer.

x. Att jag nonchalerats av mina föräldrar sedan jag kom ut i nian.

x. Lady Gagas ”Artpop”-era.

i valfri ordning.

Med det sagt, det var en kombination av alla de sakerna som gjorde att jag satt först på kyrkogården och nu här. Här som i ett deprimerande rum tillsammans med ledsna tonåringar i närheten av Brommaplan.

Mitt emot mig satt Noah. Han var en av de nya, de som kom till mötena i hopp om att räddas från livet och alla dess monster. Just nu berättade han om att han tvingats byta familjehem. Att saknaden efter dem som blivit som hans syskon de senaste åren var outhärdlig.

Men där och då var det enda jag kunde tänka på att Noah inte passade i lugg, alltså inte det minsta.

Jag vet, jag är en hemsk människa, men till mitt försvar hade jag redan hört fyra andra, minst lika olyckliga, personer berätta om döden, hemska familjer och att inte känna att de passade in. Det finns en gräns för hur mycket skit man tål.

Luggen klädde Noah ännu sämre när han grät, dansade orytmiskt mot hans panna som om den försökte sopa bort hans ögonbryn.

”Matteo?”

Med insikten om att jag stirrade på någon som ful(frisyr)-grät, rycktes jag tillbaka till verkligheten. Tyvärr var verkligheten ett rum med skitfula tapeter och medelålders-Kim.

Han, vars otacksamma uppgift det var att navigera bland deltagarnas uppdämda känslor, suckade.

”Förlåt, vad ...”, började jag.

”Jag sa ...”, Kim uttalade varje ord med eftertryck. ”Det här är Noah. Noah är ny i vår lilla grupp.”

”Jag hörde.”

”Och när någon är ny i gruppen brukar vi presentera oss själva ...”

Kim blängde på mig som för att visa att han inte borde behöva berätta sådant. Inte för sådana som jag, en av de återkommande vilsna själarna. Tolfte gången den här våren och andra vändan det här livet (hallå, ge mig min medalj nu, tack!).

Jag pressade fram ett leende till Noah. Det var trots allt lika lite hans fel att han var där som att hans frisyrr fick honom att se ut som Vector i *Dumma mej*-filmerna.

Det var inte heller hans fel att han satt exakt där Dag brukade sitta. I en annan grupp, i ett helt annat liv.

”Hej, jag heter Matteo”, sa jag, återgick sedan till att sitta tyst med armarna i kors.

”Så *bjussigt* av dig.” Kim gestikulerade. ”Hej, jag heter Matteo och...”

Han vinkade menande mot mig, som för att säga att det var min uppgift att fortsätta.

”Hej, heter Matteo och...”

Ja, och vadå?

Jag kunde förstås ha upprepat alla tragiska anledningar till att jag satt här. Berättat om Dag, om att jag fortfarande, efter två år, inte accepterat att han är död. Sagt att jag var fullt *medveten* om att allt var som ”vanligt” igen efter pandemin, men att jag medvetet dröjde kvar i det som varit. Kanske avslutat det hela med att jag länge varit öppen med hur jag älskade, men ändå inte hittat någon som älskade mig.

Jag kunde också ha sagt det där med att jag inte var en idiot. Istället gjorde jag det jag lärt mig under min uppväxt med föräldrar som helst inte pratade om känslor. Jag gömde mig bakom överdriven och passivt aggressiv ironi (det mest *hälsosamma* sättet).

”... och min berättelse är mörk och full av död och besvikna

föräldrar. Jag kom hit för att försöka hitta någon med en ännu värre story, du vet, för att må bättre och i slutändan inte längre vilja vältra mig i min eviga ensamhet.”

”Egoist”, hostade Marc från andra sidan cirkeln.

Tilläg: Det där med att dölja känslor fungerar bra, förutom när det kommer till glödhet, blixtrande ilska. Då fungerar inget utom att skrika:

”Du håller käften!”

Eller något mer neutralt. Jag valde ”håll käften” eftersom jag är lika neutral som Nordkorea. Och för att Marc, precis som jag, kom regelbundet till mötena. Han var också ett kukhuvud.

”Fortsätt, Matteo”, manade Kim.

Andas in genom näsan. In, ut, in, ut. Namaste.

”Okej, jag kom hit i hopp om att dela min förkrossande tomhet med andra. Bättre?” Jag blängde på Marc som fnös högt. ”Och för att förra gången jag hamnade här gick jag härifrån med två personer som blev mina bästa vänner.”

Det var bara delvis sant. Lokalen som jag träffade Dag i var densamma som nu, omständigheterna andra. Första gången jag sökte mig hit var i efterskalven av mitt uttåg ur heterosexualitetens trygga hamn, nu var jag här för att jag inte kom vidare efter min bästa väns död.

Bring on my sad boy summer, liksom.

”Vad hände sedan?” Noah granskade mig, hans blick var mjuk, smärtan i mitt bröst var inte det. ”Om det är okej att jag frågar.”

”Här är det alltid okej att fråga”, sköt medelålders-Kim in, trots att han några minuter tidigare avfärdat frågan: ”Är du gift?” med att hastigt bryta för en bensträckare.

Jag såg mig omkring i rummet, från de förväntansfulla ansiktena till de beigebruna tapeterna, vidare ut genom fönstret. *Det var det som var det stora problemet*, hann jag tänka. Att jag inte visste vad som händer *sedan*. Så jag berättade om det som hände *då*.

2

”En som hette Dag satt ungefär där du sitter, med sin cancer, sina kakor och luvtröjor.” Så sa jag till Noah i stödgruppen. ”Han satt där med begränsad tid kvar att leva, men med obegränsat med värme. Nu försöker jag greppa vad meningen var med allt och hur jag ska gå vidare utan honom.”

Noah skruvade besvärat på sig. De nya gjorde alltid det.

”Jag vet vad du tänker”, sa jag därför ironiskt. ”Jag är en vandrande fucking solskenshistoria.”

”Man kan ju tro det med den där gula tröjan”, väste Marc.

”Du håller käften. *Förlåt* för att jag försöker bidra med lite färg i den här annars så *sprakande* tillställningen.” Jag strök handen över det gula tyget. ”Och det är en *pullover*.”

Marc log självgott mot Kim.

”Alla vet att den enda färgen som är viktig är färgen man bär på insidan.”

”Synd att ditt hjärta är nattsvart bara”, sa jag tyst.

Marc reste sig tvärt.

”Inte lika svart som det rostade brödet du bjöd på till frukost.”

”Jag ville i alla fall bjuda på frukost”, sa jag och höjde min röst en oktav i ett försök att härma honom. ”*Livet är den enda energin jag behöver för att fånga dagen.* Bullshit. Människor behöver smör. Och ost. Och bröd. Och...”

”Matteo och Marc.” Kim torkade sin svettiga panna. ”Ska vi behöva ta detta en gång till? *Det där* lämnar vi utanför.”

Han sa *det där* på samma sätt som mina föräldrar gör. Till skillnad från dem menade inte Kim min sexuella läggning. *Det där* var istället den hemska veckan när jag trodde att svaret på hur jag skulle gå vidare i livet var att följa med Marc hem. Det var innan det visade sig att han var ett vandrande as som trodde att ashramyoga 05.30 på morgonen var den absolut bästa starten på dagen. (Spoiler: Det var det inte.)

”*Förlåt* för att jag ville ventileras”, sa jag och nickade mot hundvalpen på inspirationsaffischen bakom Kim. ”Jag trodde att allt var tillåtet. ’Din sanning är vår sanning’ och allt det där.”

Hopplösheten i Kims blick skvallrade om att det inte var han som satt upp affischen. I hopp om att byta ämne återvände Kim till papperna i knäet. Där gjorde han anteckningar om oss i gruppen, sådant som han ville återkomma till nästa träff.

”Så, Matteo. Hur går det med Lonely hearts club?”

3

Det finns tusen olika sätt att hantera ensamhet på. Du kan köpa en hund eller hitta en extremt nördig hobby. Dag Romander hanterade sin ensamhet genom att först bjuda på mumsmums och sedan skapa gruppchatten Lonely hearts club.

”Jag tror att ’ensamma tillsammans’ fungerar bäst för oss.”

Det var första meddelandet som Dag skrev till mig och Elle i den då nystartade chatten.

Elle svarade inom en minut.

”Äntligen, jag orkar inte med DM från Matteo efter varje stödgruppsmöte om ’Dags eventuella luvtröjefetisch’.”

Det var då, innan mitt livs deppiga indiepopspår förvandlades till ett helt album.

Man kan tänka sig att Dags död skulle föra oss som blev kvar samman. Jag, Elle och Liv, hon som klivit in i chatten och Dags liv i dess slutskede, blivit ofattbart kär och sedan ofattbart ledsen.

För det är så det ska fungera.

En fortsättning i sann Netflix-serie-anda, tonsatt av Taylor

Swift och färgad av solnedgångar, när vi bestämde oss för att leva livet fullt ut för Dags skull. *Vårt happy ever after.*

Inledningsvis var det så. Eller typ så. Vi bildade en ny chatt-grupp utan Dag, men ångrade oss snabbt. Gick tillbaka till Lonely hearts club för att få se hans namn dyka upp där, även om han såklart lämnade allt oläst.

Tillsammans stretade vi oss igenom pandemin och det sista året på gymnasiet som inte blev som någon hade tänkt sig (Hemligheten bakom? Varm choklad. I *ofantliga* mängder.) Vi ställde in, ställde om och kunde till sist fira tillsammans under körsbärsträden. Drömde om resor och planerade för framtiden.

Men när framtiden kom, när allt och inget återvände till ”det normala” igen, var jag plötsligt den enda kvar.

All corona-alonea.

Elle hade tjatat sig in i en alternativ musikalensemble som turnerade jämt. Ständigt flängande och alltid med nya klagomål på hur patriarkatet premierade andra i rollbesättningen före henne (senast en som hon kallade ”Pung-Petter”).

Liv hyrde en liten lägenhet i Tyresö i tredje hand. Där reparerade hon tidigare trasiga relationer med sin familj, skrev vackra texter om kärlek och planerade en resa till Japan (med argumentet: ”Körsbärsträd och kapybaracaféer, behöver jag säga mer” som grund).

Jag däremot bodde kvar hemma hos mina föräldrar, som inte visste hur de skulle prata med mig (eller om mig), och jobbade extra i en klädaffär några hundra meter därifrån.

När hela världen öppnade upp sig efter pandemin, var min fortfarande begränsad till ett enda kvarter. Livets ironi.

Och med tiden blev kontakten mellan mig, Elle och Liv alltmer sporadisk.

Det blev aldrig konstigt när vi tre sågs. Tvärtom, det tog fem sekunder för oss att falla tillbaka i gamla roller. Det var bara det att Dag hade varit superlimmet som alltid lyckades hålla ihop vårt brokiga gäng. I den nya världen famlade jag, Elle och Liv efter hur vi skulle funka, tre isberg som tenderade att driva lite väl långt ifrån varandra utan någon som bogserade tillbaka oss.

Det sista meddelandet som skickades i Lonely hearts club var från mig. Jag skickade det för fem dagar sedan, med frågan om vi inte borde ses.

Sedan dess var det radiotystnad. Och jag var glad för deras skull, att de kastat sig ut. Det var bara att jag var kvar. Och av de tusen olika sätt att hantera ensamhet på, visste jag inte vilket som passade mig. Jag visste bara att mitt hjärta knappast skulle klara att sitta i det där rummet med fula tapeter och bli kär i någon som förra gången. Alltså jag menar inte Marc, *absolut* inte Marc, utan någon annan. Någon som älskade mumsmums, men som jag visste aldrig skulle älska mig.